

свършихме мисията и въ Берлинъ, понеже г. Бюловъ не само бѣше министъръ на външнитѣ дѣла, но ни прие и говори, както самъ ни заяви, отъ страна на князь Бисмарка. Не зная, обаче, какъ намъ всё се струваше, че безъ прѣдставянето ни прѣдъ Бисмарка, щѣхме да усѣщаме като единъ видъ празнота по мисията ни въ Берлинъ. За това ние бѣхме направили всички нуждни постѣпки, па и сега повторихме да направимъ сжщитѣ, за дано не трѣгнемъ отъ Берлинъ безъ да видимъ великия желѣзенъ канцлеръ. Отчаяни, обаче, отъ всички обѣщавани, но несполучливи посрѣдничества, ние се рѣшихме да отправимъ направо до него едно второ сега писмо съ молба да благоволи да приеме за нѣколко поне минути българскитѣ делегати. Казано и свършено. Въ това писмо ние, като му благодарихме за приема ни въ министерството на външнитѣ дѣла и за даденитѣ ни тамъ отъ негово име утѣшителни и насърчителни увѣрения, казахме послѣ, че „ние не бихме желали да оставимъ Берлинъ безъ да се удостоимъ съ честъта да поднесемъ лично нашитѣ дълбоки почитания на великия мжжъ, който прѣдседава тѣй авторитетно на сждбинитѣ на новосъздадената и мощна германска империя, и думата на когото има днесъ толкозъ голѣма тежестъ въ всеобщата европейска политика“. Писмото се свършваше съ слѣднитѣ думи: „Самата новина, че скромнитѣ български делегати сж имали честъта да се прѣдставятъ прѣдъ знаменития германски канцлеръ, ще се посрѣдне помежду злочестия и разплакания български народъ като утѣшение въ болкитѣ му, като балзамъ за укротяване ранитѣ му и като съживѣване надеждитѣ му за една по-добра участъ въ едно близко бъдеще“. Съ нетърпѣние чакахме сега отговоръ на това писмо, но въ сжщо врѣме ние се вече и стѣгахме за пжтъ, защото всички